FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT CARL OTTO LENZ
fremsat den 1. december 1987 *

Høje Domstol.

A — Faktiske omstændigheder

1. I de to forenede sager, som jeg tager stilling til i dag, er spørgsmålet i første række, om De Europæiske Fællesskabers Domstol er kompetent til at påkende søgsmål anlagt til prøvelse af rådsforordninger, der foreligger i en form, som er tilvejebragt via akten vedrørende vilkårene for Kongeriget Spaniens og Republikken Portugals tiltrædelse og tilpasningerne af Traktaterne.

2. Da stævingen blev udtaget, var de to sagsøgere og intervenienten eneproducenter af isoglucose i Spanien. Firmaerne mener sig diskrimineret såvel i forhold til EF's øvrige isoglucoseproducenter som i forhold til de spanske sukkerproducenter. Søgsmålet tager derfor i første række sigte på ophævelse af de bestemmelser, hvorved deres produktionskvoter blev fastlagt, ligesom sagsøgerne kræver tildeling af rimelige kvoter; subsidiært kræver de erstatning for det tab, der angiveligt er påført dem.

3. Sagsøgte, Rådet for De Europæiske Fællesskaber, samt Kommissionen og Sammenslutningen af Spanske Sukkerproducenter, der er indtrådt i sagen til støtte for Rådet, er af den opfattelse, at der ikke foreligger en retsakt, som kan anfægtes på grundlag af EØF-Traktatens artikel 173. De anfægtede regler er ikke retsakter vedtaget af en EF-institution; de er vedtaget af de tidligere og nye medlemsstater i fællesskab. Som bestanddel af et bilag til tiltrædelsesakten, som er en folkeretlig traktat, må de betegnes som regler i primær og ikke i afledt ret.

4. Endvidere finder disse procesdeltagere, at der med de anfægtede regler foreligger en generel retsfastsættelse og ikke individuelle beslutninger, der berører sagsøgerne umiddelbart og individuelt.

5. Rådet har derfor fremsat begæring om, at der først tages stilling til formaliteten, og at sagerne afvises fra påkendelse.

6. Følgelig har sagsøgerne nedlagt påstand om, at sagsøgtes formalitetsindsigelse ikke tages til følge, og at sagerne fremmes til påkendelse i realiteten.

7. Ifølge sagsøgerne må det antages at følge af tiltrædelsesaktens artikel 8, at også de ved tiltrædelsesakten ændrede bestemmelser i den fælles markedsordning for sukker fremdeles er bestemmelser i afledt ret, som bl. a er undergivet hovedreglen om dom-

* Oversat fra tysk.

stolskontrol. I disse bestemmelser ligger de individuelle beslutninger, der berører sagsøgerne, da de tre spanske isoglucoseproducenter kvantitativt udgjorde en ganske bestemt kreds af erhvervsdrivende.

8. Da tiltrædelsesakten — navnlig dens bestemmelser om ændring af den afledte ret — ifølge sagsøgerne bør anses for en retsakt fra Rådet, bør også erstatningssagen efter EØF-Traktatens artikel 215 fremmes til påkendelse.

9. Ved afgørelse af 26. marts 1987 har Domstolen tiltrådt sagsøgtes begæring om, at der først tages stilling til formaliteten, således at drøftelserne under den mundtlige forhandling først tager sigte på dette spørgsmål.

10. I mit forslag til afgørelse skal jeg gå nærmere ind på parternes og intervenienternes søgsmålsgrunde, indsigelser og øvrige argumenter. I øvrigt skal jeg henvise til retsmøderapportens indhold.

B — Stillingtagen

I — *Annullationssøgsmålet*

11. Det kan faktisk forekomme temmelig dristigt af sagsøgerne at ville gøre gældende, at der i en generel retsfastsættelse, som fremgår af en efter formen folkeretlig traktat indgået af EØF's medlemsstater, nemlig som bilag til en tiltrædelsesakt, i virkeligheden ligger en individuel beslutning i afledt ret, der kan anfægtes efter EØF-Traktatens artikel 173, stk. 2, som en retsakt vedtaget af en EF-institution.

12. For at kunne bedømme denne opfattelse må der først tages stilling til den retlige karakter af det nævnte bilag I til tiltrædelsesakten, hvorefter det må afgøres, om den nævnte bestemmelse i bilag I kan antages at hidrøre fra en institution efter betydningen i EØF-Traktatens artikel 173; endelig skal det materielt vurderes, om der med den anfægtede bestemmelse, nemlig artikel 24 i forordning nr. 1785/81 [1] som affattet ved tiltrædelsesaktens artikel 26 [2], jfr. dennes bilag I, afsnit XIV, litra c), nr. 2, faktisk foreligger en individuel beslutning i forhold til sagsøgerne.

a) *Den nævnte bestemmelses retlige karakter*

13. Et af de væsentlige punkter i drøftelserne for Domstolen var, om der med den omstridte ændring i markedsordningen for sukker foreligger en af medlemsstaterne fastsat primærret, eller om der er tale om afledt ret. Rådet var af den opfattelse, at der med den nævnte ændring af markedsordningen for sukker forelå en af medlemsstaterne foretaget retsfastsættelse inden for rammerne af en tiltrædelsesakt, hvorfor der må antages at foreligge en retsregel på samme niveau som de grundlæggende Traktater. En sådan retsregel kan ifølge Rådet ikke undergives Domstolens legalitetskontrol, da Domstolen alene er kompetent til at efterprøve de retsakter, som vedtages af de i EØF-Traktatens artikel 173 nævnte EF-institutioner, hvorimod den ikke kan tage stilling til medlemsstaternes aktivitet på grundlag af EØF-Traktatens artikel 237.

14. Ved bedømmelsen af den retlige karakter af bilag I til tiltrædelsesakten må der først henvises til EØF-Traktatens artikel 237, stk. 2. Heri siges det, at optagelsesvil-

1 — EFT 1981, L 177, s. 4.
2 — EFT 1986, L 302, s. 23.

kår og nødvendige traktattilpasninger fastlægges ved aftale mellem medlemsstaterne og den ansøgende stat. Når der altså tales om de nødvendige tilpasninger af *Traktaten*, som skyldes optagelse af en ny medlemsstat, må det fastslås, at der hermed intet siges om tilpasning af den ret, som er fastsat af EF-institutionerne.

15. Ved optagelsesvilkår efter betydning i EØF-Traktatens artikel 237, stk. 2, må man forstå de tidsmæssigt begrænsede fravigelser af EØF-Traktaten[3], og det samme må vel også gælde dels de forpligtelser, som de nye medlemsstater har ifølge tiltrædelsesaktens artikler 3 og 4 til at tiltræde visse afgørelser, aftaler, overenskomster og traktater, dels de nye medlemsstaters pligt til at tildele Den Europæiske Investeringsbank deres kapitalandel (protokol nr. 1 til tiltrædelsesakten).

16. Herefter kan det vel udelukkes, at også ændringerne i den afledte ret indgår i disse optagelsesvilkår. Det støttes så meget desto mere af den antagelse, at man ved optagelsesvilkår må forstå ordninger, hvis indhold ikke kan anfægtes ved EF-institutionerne, men alene af alle kontraherende parter ved fremgangsmåden for traktatændringer efter EØF-Traktatens artikel 236.

17. Hvis altså den afledte ret ikke ændres af de efter EØF-Traktaten kompetente EF-institutioner, men derimod af de tidligere og nye medlemsstater selv, sker det således inden for retligt set uklare rammer, som EØF-Traktatens artikel 237 ikke entydigt tager højde for. Det kan dog antages, at staterne, som er kompetente til at tilpasse selve EØF-Traktaten på den måde, som tiltrædelsen kræver, også må kunne udforme den afledte ret på den måde, som er påkrævet for at tilgodese de behov, Fællesskabet har med sin nye sammensætning.

18. Selv om tiltrædelsesaktens artikel 27 viser, at det ikke var uomgængelig nødvendigt, at det var medlemsstaterne og ikke de sædvanligvis kompetente EF-institutioner, som foretog ændringerne i den afledte ret, vil jeg dog ikke anfægte lovligheden af tiltrædelsesaktens artikel 26, set i forbindelse med aktens bilag I, hvorved bemærkes, at ingen af de i sagen implicerede har fremsat indsigelser i den henseende. Af praktiske grunde kan det have været påkrævet at gå frem ad den vej. Men der skal ikke være tvivl om følgende: EØF-Traktatens artikel 237 foreskriver i hvert fald ikke entydigt, at ændringerne i den afledte ret skal foretages ved traktat mellem medlemsstaterne og ansøgerstaterne. Dette er tværtimod et åbent spørgsmål ifølge EØF-Traktatens artikel 237.

19. Selv om de beskrevne ændringer måtte antages at indgå i Fællesskabets primærret, havde man dermed endnu ikke sagt noget om, hvorvidt alle bestemmelserne i primærretten virkelig befandt sig på samme trin i den EF-retlige regelrangfølge. Da tiltrædelsestraktaterne, når alt kommer til alt, er aftaler, der giver nye stater adgang til medlemskredsen i det allerede bestående fællesskab, kunne det tænkes, at sådanne traktater kun skulle indeholde de nødvendige tekniske tilpasninger af den bestående EF-ret, uden at Fællesskabets karakter ændres væ-

3 — Jfr. herved Kommissionens udtalelser i sag 93/78, dom af 22. november 1978 i sag 93/78, Lothar Mattheus mod Doego Fruchtimport und Tiefkühlkost e.G., Sml. s. 2203, på s. 2208.

sentligt. En sådan ændring måtte vel ske efter fremgangsmåden i EØF-Traktatens artikel 236. Det kan derfor ikke udelukkes, at medlemsstaterne endda muligvis kom til at vedtage traktatstridig primærret, som så måtte prøves judicielt, hvilket da ikke kun skulle ske via den fortolkning, som Domstolen stedse foretager i sager efter EØF-Traktatens artikel 177 [4], men også under et direkte søgsmål, uanset om dette i det væsentlige støttes på EØF-Traktatens artikel 164.

20. Jeg vil nu se på tiltrædelsesakten. Ifølge artikel 6 kan bestemmelserne i akten kun, medmindre den bestemmer andet, suspenderes, ændres eller ophæves efter de fremgangsmåder, der er fastsat i de oprindelige Traktater, som muliggør en revision af disse Traktater, her altså ved konsekvent anvendelse af fremgangsmåden i EØF-Traktatens artikel 236. Fravigelser som forudset i artikel 6 findes i tiltrædelsesaktens artikler 7 og 8. Heri bestemmes, at de af EF-institutionerne vedtagne retsakter, som de ved tiltrædelsesakten fastsatte overgangsbestemmelser vedrører, bevarer deres juridiske status; især skal fremgangsmåderne for ændring af disse retsakter fortsat finde anvendelse (artikel 7). Derimod gælder det, at de bestemmelser i tiltrædelsesakten, der har til formål eller som virkning at ophæve eller ændre, bortset fra overgangsforanstaltninger, retsakter vedtaget af EF-institutionerne, får samme juridiske status som de således ophævede eller ændrede bestemmelser og er undergivet samme regler som disse (artikel 8).

4 — Vedrørende fortolkningen af en tiltrædelsestraktat kan der henvises til Domstolens dom af 29. maj 1974 i sag 185/73, Hauptzollamt Bielefeld mod H. C. König OHG, Sml. s. 607, på s. 615 f.

21. Da der med den ændring af markedsordningen for sukker, som blev foretaget ved tiltrædelsesaktens artikel 26, jfr. bilag I, afsnit XIV, litra c), nr. 2, forelå en varig [5] ændring, må der på grundlag af tiltrædelsesaktens artikel 8 foretages en bedømmelse af den pågældende ændrings juridiske status.

22. Ved min undersøgelse af tiltrædelsesaktens artikel 8 kan jeg ikke tilslutte mig den opfattelse, der er gjort gældende af det sagsøgte Råd og den på Rådets side intervenerende Kommission, og hvorefter artikel 8 er en procedureregel og intet andet. Herimod taler bestemmelsens klare ordlyd, som for det første taler om den *juridiske status* af tiltrædelsesaktens ændringsbestemmelser og for det andet om de *regler*, som skal anvendes på dem. De anvendelige regler kan skam godt være procedureregler, men det forekommer mig umuligt ikke at tillægge udsagnet om disse bestemmelsers juridiske status et materielt indhold. Desuden kan jeg ikke, selv hvis man vil tillægge passussen om de anvendelige regler en rent proceduremæssig karakter, tilslutte mig Rådets restriktive opfattelse, hvorefter der herved kun er tale om regler, som regulerer senere ændringer af den afledte ret som tilpasset ved tiltrædelsesakten. Opfattelsen kunne føre til, at man så også kom til at lade procedurereglerne omfatte reglerne om domstolskontrollen.

5 — Den tidsmæssige begrænsning af den pågældende ordning til at gælde månederne marts-juli 1986 fulgte af tiltrædelsesaktens artikel 394, som udsatte anvendelsen af EF-bestemmelserne om produktion og handel med landbrugsprodukter indtil den 1. marts 1986, og af artikel 23 i markedsordningen for sukker, hvorefter markedsordningens artikler 24-32 kun skulle gælde til udgangen af produktionsåret 1985/1986.

23. Selv om det rent logisk ikke kan udelukkes, at der i et regelsæt som f. eks. en landbrugsmarkedsordning kan findes enkelte bestemmelser med en trinhøjere juridisk status[6], taler dog systematikken i tiltrædelsesaktens artikler 6-9 mod en sådan fortolkning.

24. Det ville have stået de kontraherende parter frit for at bestemme, at den principielle ordning ifølge tiltrædelsesaktens artikel 6 — hvorefter akten kun kan ændres efter bestemmelserne om traktatændringer — skulle udvides til også at gælde de forskrifter, som ændrer retsakterne i afledt ret. Men det gjorde medlemsstaterne netop ikke, tværtimod fastsatte de i artikel 7 og artikel 8 de nævnte undtagelser fra denne grundsætning. Selv om der udmærket kan være tillagt ændringerne i den afledte ret betydelig vægt i løbet af tiltrædelsesforhandlingerne, kan det ikke antages, at ændringerne i afledt ret kan henregnes til »tiltrædelsesvilkårene« (taget i bred forstand), hvilke kun kan ændres via den omstændelige fremgangsmåde for ændringer af Traktaterne — det vil, som Domstolen har udtalt, sige ændringer af Fællesskabets »forfatning«[7], altså enstemmigt og med godkendelse af de nationale parlamenter.

25. Da således hverken EØF-Traktatens artikel 237 eller indholdet af akten vedrørende vilkårene for Kongeriget Spaniens og Republikken Portugals tiltrædelse og tilpasningerne af Traktaterne tvinger til den antagelse, at alle bestemmelserne i denne akt er primærretlige regler, og da det tværtimod forholder sig således, at tiltrædelsesaktens ordlyd taler mod en sådan antagelse, må resultatet blive, at artikel 24 i markedsordningen for sukker i hvert fald formelt må opfattes som en regel i afledt ret, hvilket altså også gælder den udformning, artiklen fik ved tiltrædelsesakten.

b) *Spørgsmålet, om der foreligger en retsakt vedtaget af en EF-institution*

26. Derpå må det nu undersøges, om domstolsprøvelse af den således ændrede bestemmelse i markedsordningen for sukker er udelukket af den grund, at det formelt ikke var Rådet, der handlede i sin egenskab af EF-institution som nævnt i EØF-Traktatens artikel 173, men kollegiet af gamle og nye medlemsstater, som bestemte.

27. Det er blevet fastslået, at det ikke var de i EØF-Traktaten nævnte organer, in casu Rådet, men medlemsstaterne, der tilpassede den afledte ret via tiltrædelsesaktens artikel 26; det er også blevet fastslået, at tilpasningerne af institutionernes retsakter via tiltrædelsesakten har samme juridiske status som de ændrede bestemmelser; endelig er det også blevet fastslået, at tilpasningerne er undergivet de samme regler som de ændrede bestemmelser. Heraf må følge, at de ved tiltrædelsesakten ændrede retsakter stedse må tilregnes den EF-institution, som udstedte den oprindelige retsakt. Det kunne ganske vist også tænkes, at man ved en lignende retstilstand banede vej for en retsbeskyttelse, hvorefter den pågældende erhvervsdrivende kunne anlægge sag mod samtlige EF-stater.

6 — Således kan man i østrigsk ret finde enkeltbestemmelser i ordinær lov, der har grundlovskraft; noget sådant kan imidlertid kun opnås via udtrykkelig hjemmel i overensstemmelse med artikel 44 i den østrigske forbundsforfatning af 1920.

7 — Jfr. dom af 23. april 1986 i sag 294/83, Parti Ecologiste »Les Verts« mod Europa-Parlamentet, Sml. s. 1339, præmis 23.

Det ville imidlertid være endnu mere tvivlsomt, om en sådan sag ville kunne admitteres efter EØF-Traktatens artikel 173, stk. 2, i betragtning af, at sager anlagt af private mod medlemsstater ikke er blevet indført som en mulighed i EØF-Traktatens retsbeskyttelsessystem. Når man nu imidlertid har tilladt, at medlemsstaterne er trådt i stedet for de EF-institutioner, som er kompetente til at fastsætte den afledte ret, må man også drage de hertil svarende konsekvenser for retsbeskyttelsen, som i et retsfællesskab som Det Europæiske Økonomiske Fællesskab er ganske omfattende, hvorved jeg igen skal henvise til dommen af 23. april 1986 i sag 294/83, førnævnt.

28. Et foreløbigt resultat af mine undersøgelser er altså, at sagsøgerne ikke kan afskæres fra annullationssøgsmål på grund af, at de søger en prøvelse af retsakter, som konkret er blevet udformet af medlemsstaterne ved tiltrædelsesakten.

c) *Spørgsmålet, om sagsøgerne er berørt*

29. Det skal imidlertid også afklares, om de øvrige formalitetsbetingelser i EØF-Traktatens artikel 173, stk. 2, er opfyldt. Da sagsøgerne anfægter artikel 24 i markedsordningen for sukker, kan deres søgsmål til prøvelse af denne forordningsregel kun fremmes til påkendelse i realiteten, såfremt de er umiddelbart og individuelt berørt af den pågældende artikel, således at bestemmelsen må opfattes som en individuel beslutning rettet til sagsøgerne.

30. De i Domstolens praksis opstillede betingelser for at antage, at sagsøgere, der vil opnå en prøvelse af generelle retsakter, er umiddelbart og individuelt berørt, er karakteriseret af en varierende strenghed[8]. Men her kan der næppe være tvivl om, at sagsøgerne er individuelt berørt. Ganske vist nævnes sagsøgerne ikke udtrykkeligt i den omstridte bestemmelse; det står imidlertid fast, at sagsøgerne udgør to af de tre producenter i Spanien, som fremstiller isoglucose. Når nu artikel 24 i markedsordningen for sukker bestemmer, at medlemsstaterne tildeler hver virksomhed, som fremstillede isoglucose i Spanien i 1985, en kvote på grundlag af produktionen i 1983 og samtidig fastsætter de spanske basismængder, bliver det klart, at de spanske isoglucoseproducenters kvoter umiddelbart fremgår af artikel 24 i markedsordningen for sukker, uden at medlemsstaten Spanien behøver at gribe ind. Denne konstatering bekræftes af en af sagsøgerne beskrevet praksis i en række medlemsstater, som på deres side tidligere ikke selv havde fastsat isoglucosekvoterne, da disse efter deres opfattelse umiddelbart fremgik af markedsordningen for sukker.

31. Dette resultat rokkes ikke af, at medlemsstaterne ifølge artikel 25 i markedsordningen for sukker på visse betingelser kan overføre kvoter fra én virksomhed til andre, ligesom de ifølge artikel 25 kan nedsætte kvoter. Muligheden for overførsler eller nedsættelser forudsætter teoretisk, at der dog på et tidspunkt er blevet fastsat nogle kvoter; men det skete ved forordningens artikel 24. Senere overførsel eller nedsættelse af kvoter kan ikke ændre noget ved den op-

8 — Jfr. dommene af 14. december 1962 i de forenede sager 16 og 17/62, Confédération nationale de producteurs de fruits et légumes mod Rådet, Sml. 1954-1964, s. 359; dom af 5. maj 1977 i sag 101/76, Koninklijke Scholten Honig NV mod Rådet og Kommissionen, Sml. s. 797; dom af 4. juli 1983 i sag 231/82, Spijker Kwasten BV mod Kommissionen, Sml. s. 2559.

rindelige fastsættelse af dem; derfor er det uden betydning, at den spanske regering den 23. juni 1986 fastsatte de tre spanske isoglucoseproducenters produktionskvoter under påberåbelse af artiklerne 24 og 25 i markedsordningen for sukker, hvorved kvoterne næsten kom til at ligne dem, som rent matematisk fremgår af markedsordningens artikel 24. I øvrigt er kvotefastsættelsen blevet anfægtet for de nationale domstole, således at der endnu ikke kan siges noget om, hvorvidt de vil stå ved magt.

32. Jeg mener derfor, at påstandene om annullation af markedsordningens artikel 24 i den form, der fremgår af tiltrædelsesakten, kan fremmes til påkendelse i realiteten.

d) *Påstanden om kvotefastsættelse*

33. Samme resultat kan jeg imidlertid ikke nå til med hensyn til påstandene om, at det sagsøgte Råd tilpligtes at fastsætte kvoter uden forskelsbehandling. Under sager efter EØF-Traktatens artikel 173 prøver Domstolen lovligheden af institutionernes retsakter. De forholdsregler, der skal træffes på grundlag af en af Domstolen afsagt dom, påhviler ifølge EØF-Traktatens artikel 176 den institution, hvis retsakt er blevet tilsidesat som ugyldig. Det vil her ligge uden for Domstolens kompetence at give konkrete pålæg [9].

34. De af sagsøgerne nedlagte påstande om, at sagsøgte bør dømmes til at fastsætte kvoter uden forskelsbehandling, kan altså ikke admitteres.

III — *Erstatningspåstanden efter EØF-Traktatens artikel 215*

35. Jeg kan kort gøre op med formalitetsspørgsmålet vedrørende de erstatningskrav, der er fremsat efter EØF-Traktatens artikel 215, stk. 2. Den væsentlige indsigelse mod, at disse krav tages under påkendelse, var, at der ikke foreligger en retsakt fra en EF-institution, men en retsakt fra medlemsstaternes side.

36. Da det imidlertid på grundlag af tiltrædelsesaktens artikel 8 blev antaget, at markedsordningen for sukker også i den form, den havde fået ved tiltrædelsesakten, må henføres til det sagsøgte Råd, er det nærliggende at lade Fællesskabet hæfte for Rådets »fiktive« retsakt. Kun såfremt man ikke vil antage, at der foreligger en fiktiv retsakt fra Rådets side, må det afgøres, om Fællesskabet dog ikke må bære ansvaret for den retsakt, som »institutionen« i »fællesskab handlende medlemsstater« har udstedt. Når alt kommer til alt, kan Fællesskabets ansvar ikke afhænge af, hvilken institution der tilfældigvis handlede for Fællesskabet; de forpligtelser, der stiftes på grund af retsstridig adfærd fra institutionernes side, påhviler nemlig ikke dem, men Fællesskabet som juridisk person. Da det forhold, at medlemsstaterne optræder på Fællesskabets vegne, ikke er ganske ukendt — der kan her blot henvises til eksemplet med foranstaltninger, som findes i de forskellige tiltrædelsesakter, eller til fremgangsmåden til udnævnelse af medlemmer af EF-institutionerne — må det vel antages, at Fællesskabet også bærer ansvaret for sådanne »institutioner«, som ikke udtrykkeligt er udpeget som EF-institutioner i EØF-Traktatens femte del.

9 — Jfr. herom senest dommen af 17. november 1987 i de forenede sager 142 og 156/84, British American Tobacco Company Ltd m. fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Sml. s. 4487, præmis 13.

37. Det er altså min opfattelse, at de kun subsidiært fremsatte erstatningspåstande også kan påkendes i realiteten.

38. På baggrund af Domstolens nyere praksis er det egentlig slet ikke overraskende, at jeg hermed kan foreslå, at sagerne fremmes til påkendelse i realiteten. Herved må det nemlig fremhæves — og jeg kan her henvise til Domstolens dom af 23. april 1986 i sag 294/83 — at Domstolen udtalte følgende: »... Det Europæiske Økonomiske Fællesskab er et retsfællesskab, idet både dets medlemsstater og dets institutioner er undergivet kontrol med, at deres retsakter er forenelige med Fællesskabets forfatning, som er Traktaten«[7]. Selv om bemærkningen i det konkrete tilfælde blev fremsat om en retsakt fra Parlamentet, opfatter jeg den som en generelt formuleret karakteristik af Det Europæiske Økonomiske Fællesskabs retsfællesskab og dets retsbeskyttelsessystem. Derfor bør denne tanke også virkeliggøres i en situation, i hvilke medlemsstaterne har handlet i stedet for de egentligt kompetente EF-institutioner.

C — Sammenfatning

Mit forslag til afgørelse vedrørende de af sagsøgte fremsatte formalitetsindsigelser må derfor lyde:

»1) Annullationssøgsmålene og de subsidiært rejste erstatningssøgsmål fremmes til påkendelse i realiteten.

2) Påstandene om, at sagsøgte bør dømmes til at fastsætte produktionskvoter uden forskelsbehandling, afvises fra påkendelse.

3) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.«

7 — Jfr. dom af 23. april 1986 i sag 294/83, Parti Ecologiste »Les Verts« mod Europa-Parlamentet, Sml. s. 1339, præmis 23.